Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (åttonde avdelningen)

den 18 juli 2013*

”Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster — Direktiv 2002/20/EG — Artikel 12 — Administrativa avgifter som åläggs företagen inom den berörda sektorn — Nationell lagstiftning som innebär att operatörer inom elektronisk kommunikation måste betala en avgift som ska finansiera kostnaderna för de nationella regleringsmyndigheternas verksamhet”

I de förenade målen C-228/12–C-232/12 och C-254/12–C-258/12,

angående beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Italien), av den 22 februari 2012, som inkom till domstolen den 14 maj 2012 (målen C-228/12–C-232/12) och den 24 maj 2012 (målen C-254/12–C-258/12), i målen

Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 och C-258/12),

Fastweb SpA (C-229/12 och C-232/12),

Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 och C-254/12),

Telecom Italia SpA (C-255/12 och C-256/12),

Sky Italia srl (C-257/12)

mot

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-228/12–C-232/12, C-255/12 och C-256/12),

Commissione di Garanzia dell’Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 och C-257/12),

Ministero dell’Economia e delle Finanze (C-230/12),

ytterligare deltagare i rättegången:

Wind Telecomunicazioni SpA (C-228/12, C-229/12, C-232/12, C-255/12–C-258/12),

Telecom Italia SpA (C-228/12, C-230/12, C-232/12 och C-254/12),

Vodafone Omnitel NV (C-230/12 och C-254/12),

Fastweb SpA (C-230/12, C-254/12 och C-256/12),

* Rättegångsspråk: italienska.

Television Broadcasting System SpA (C-257/12),

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Jarašiūnas (referent) samt domarna A. Ó Caoimh och C.G. Fernlund,

generaladvokat: N. Jääskinen,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Vodafone Omnitel NV, genom M. Libertini och V. Cerulli Irelli, avvocati,

— Fastweb SpA, genom G. Nava, avvocato,

— Wind Telecomunicazioni SpA, genom I. Perego, avvocato,

— Telecom Italia SpA, genom F. S. Cantella, F. Cardarelli och F. Lattanzi, avvocati,

— Sky Italia srl, genom O. Grandinetti och R. Mastroianni, avvocati,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av A. De Stefano, avvocato dello Stato,

— Belgiens regering, genom J.-C. Halleux och T. Materne, båda i egenskap av ombud,

— Nederländernas regering, genom M. Bulterman och C. Wissels, båda i egenskap av ombud,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, i egenskap av ombud, biträdd av S. Gonçalves do Cabo, advogado,

— Europeiska kommissionen, genom E. Montaguti och L. Nicolae, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv) (EGT L 108, s. 21).

2 Respektive begäran har framställts i tio mål mellan å ena sidan Vodafone Omnitel NV, Fastweb SpA (nedan kallat Fastweb), Wind Telecomunicazioni SpA, Telecom Italia SpA och Sky Italia srl och å andra sidan Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (tillsynsmyndigheten för kommunikationer)

(nedan kallad AGCOM), Presidenza del Consiglio dei Ministri (ordföranden för ministerrådet), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (tillsynsmyndigheten för genomförandet av lagen om strejk inom väsentliga offentliga verksamheter) samt Ministero dell'Economia e delle Finanze (ekonomi- och finansministeriet). Målen gäller talan om ogiltigförklaring av beslut om att ålägga operatörer som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät en avgift som ska täcka den nationella regleringsmyndighetens samtliga icke statligt finansierade kostnader.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I skäl 30 i auktorisationsdirektivet anges följande:

”Administrativa avgifter får åläggas leverantörer av elektroniska kommunikationstjänster för att finansiera den nationella regleringsmyndighetens arbete med att administrera auktorisationssystemet och bevilja nyttjanderätten. Avgifterna bör begränsas till att omfatta de faktiska administrativa kostnaderna för arbetet. Det bör därför finnas insyn i de nationella regleringsmyndigheternas intäkter och kostnader genom årliga rapporter om summan av de uttagna avgifterna och de administrativa kostnaderna. Företagen kan då kontrollera att de administrativa kostnaderna och avgifterna är i balans.”

4 Artikel 12 i direktivet, med rubriken ”Administrativa avgifter”, har följande lydelse:

”1. De administrativa avgifter som tas ut av företag som tillhandahåller ett nät eller en tjänst i enlighet med allmän auktorisation eller som har beviljats nyttjanderätt skall:

a) sammanlagt täcka enbart de administrativa kostnader som uppkommer för förvaltning, kontroll och genomförande av systemet med den allmänna auktorisationen, samt för nyttjanderätter och för de särskilda skyldigheter som avses i artikel 6.2, som får inbegripa kostnader för internationellt samarbete, harmonisering och standardisering, marknadsanalys, övervakning av efterlevnaden och annan kontroll av marknaden samt lagstiftningsarbete som inbegriper utarbetande och genomförande av sekundärrätt och förvaltningsbeslut, t.ex. beslut om tillträde och samtrafik, och

b) åläggas de enskilda företagen på ett objektivt, öppet redovisat och proportionellt sätt så att de administrativa tilläggskostnaderna och de därmed sammanhängande avgifterna minimeras.

2. När nationella regleringsmyndigheter tar ut administrativa avgifter skall de årligen offentliggöra en översikt över sina administrativa kostnader och den sammanlagda summan av uppburna avgifter. Mot bakgrund av skillnaden mellan summan av avgifterna och de administrativa kostnaderna skall lämpliga justeringar göras.”

Italiensk rätt

5 I artikel 2.38 i lag nr 481 om bestämmelser om konkurrens och regleringen av allmännyttiga tjänster – Inrättande av tillsynsmyndigheter för allmännyttiga tjänster (legge n. 481 – Norme per la concorrenza e la regolazione dei servizi di pubblica utilità – Istituzione delle Autorità di regolazione dei servizi di pubblica utilità) av den 14 november 1995 (GURI nr 270 av den 18 november 1995) föreskrevs att de oberoende myndigheterna till viss del skulle finansieras via en särskild post i statsbudgeten och i övrigt genom en avgift som skulle betalas av de operatörer som tillhandahöll den aktuella tjänsten. Avgiftens storlek fick inte överstiga en promille av det senaste räkenskapsårets intäkter. Avgiftens storlek och sättet på vilket den skulle betalas fastställdes i årligen antagna ministerdekret.

6 I artikel 6.2 i lag nr 249 om inrättande av en tillsynsmyndighet för kommunikationer och om införande av bestämmelser avseende system för telekommunikation, radio och TV (legge n. 249 – Istituzione dell'Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo) av den 31 juli 1997 (GURI nr 177 av den 31 juli 1997) hänvisades uttryckligen till det avgiftssystem som redan gällde för de andra myndigheterna. I den bestämmelsen föreskrevs dessutom en möjlighet att på samma sätt vid behov och med hänsyn tagen till kostnaden för verksamheten inrätta en avgift för de tjänster som AGCOM tillhandahåller enligt lag, däribland förande av register över operatörer.

7 I lagstiftningsdekret nr 259 om lagen om elektronisk kommunikation (decreto legislativo n. 259 – Codice delle comunicazioni elettroniche) av den 1 augusti 2003 (GURI nr 214 av den 15 september 2003) anges att AGCOM ska vara nationell regleringsmyndighet.

8 Artikel 12.1 i auktorisationsdirektivet införlivades med italiensk rätt genom artikel 34.1 i lagen om elektronisk kommunikation. Den bestämmelsen har följande lydelse:

”Förutom de avgifter som avses i artikel 35, får även administrativa avgifter tas ut av företag som tillhandahåller ett nät eller en tjänst i enlighet med allmän auktorisation eller som har beviljats nyttjanderätt. Dessa avgifter ska sammanlagt täcka enbart de administrativa kostnader som uppkommer för förvaltning, kontroll och genomförande av systemet med den allmänna auktorisationen, samt för nyttjanderätter och för de särskilda skyldigheter som avses i artikel 28.2 och får inbegripa kostnader för internationellt samarbete, harmonisering och standardisering, marknadsanalys, övervakning av efterlevnaden och annan kontroll av marknaden samt lagstiftningsarbete som inbegriper utarbetande och genomförande av sekundärrätt och förvaltningsbeslut, såsom beslut om tillträde och samtrafik. De administrativa avgifterna ska åläggas de enskilda företagen på ett objektivt, öppet redovisat och proportionellt sätt så att de administrativa tilläggskostnaderna och de därmed sammanhängande avgifterna minimeras.”

9 I italiensk rätt görs en åtskillnad mellan å ena sidan administrativa avgifter som rör beslutande uppgifter, vilka lyder under ministero per lo Sviluppo Economico (ministeriet för ekonomisk utveckling), och å andra sidan den avgift som tas ut av operatörerna för att täcka den regleringsverksamhet som är kopplad till systemet med allmän auktorisation, vilken helt utövas av AGCOM.

10 Lagstiftningen om uttag av en avgift till de oberoende myndigheterna (däribland AGCOM) ändrades genom lag nr 266 med bestämmelser om utformningen av statens årliga och fleråriga budget (2006 års finanslag) (legge n. 266 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006)) av den 23 december 2005 (GURI nr 302 av den 29 december 2005) (nedan kallad lag nr 266/2005).

11 I artikel 1.65 i lag nr 266/2005 föreskrivs följande:

”Från och med år 2007 ska kostnaderna för AGCOM:s verksamhet finansieras av marknaden, i den del som inte finansieras via statsbudgeten, i enlighet med vad som närmare anges i gällande bestämmelser. Avgiftens storlek ska fastställas i beslut av var och en av myndigheterna med iakttagande av de tak som föreskrivs i lag. Avgiften ska betalas direkt till myndigheterna.”

12 I artikel 1.66 i lag nr 266/2005 föreskrivs vidare följande:

”Vid den första tillämpningen, för år 2006, ska den avgift som ska betalas av operatörer inom kommunikationssektorn … fastställas till 1,5 promille av de intäkter som framgår av den senast godkända balansräkningen innan ikraftträdandet av denna lag. Under de följande åren kan AGCOM

besluta om eventuella ändringar av avgiftens storlek och reglerna om denna i enlighet med punkt 65, inom ett tak på 2 promille av de intäkter som framgår av den senast godkända balansräkningen före det att myndigheten fattade sitt beslut.”

13 Storleken på och de närmare bestämmelserna om den avgift som avses i artikel 1.66 i lag nr 266/2005 fastställdes årligen i följande AGCOM-beslut: beslut nr 110/06/CONS (för år 2006), beslut nr 696/06/CONS (för år 2007), beslut nr 604/07/CONS (för år 2008), beslut nr 693/08/CONS (för år 2009), beslut nr 722/09/CONS (för år 2010), beslut nr 599/10/CONS (för år 2011) och beslut nr 650/11/CONS (för år 2012).

14 Lagstiftningen på området kompletterades därefter genom artikel 2.241 i lag nr 191 med bestämmelser om utformningen av statens årliga och fleråriga budget (2010 års finanslag) (legge n. 191 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2010)) av den 23 december 2009 (GURI nr 302 av den 30 december 2009) (nedan kallad 2010 års finanslag). I den bestämmelsen angavs att en del av de medel som uppbars av AGCOM skulle överföras till de andra oberoende nationella myndigheterna.

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

15 Sedan år 1996 är operatörer som tillhandahåller allmännyttiga tjänster i Italien skyldiga att betala en obligatorisk avgift för att finansiera de operativa kostnaderna för de myndigheter som utövar tillsyn över dessa tjänster. Operatörer som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät omfattas också av denna lagstiftning.

16 Skyldigheten för operatörer på området för elektroniska kommunikationer att betala en avgift för att finansiera verksamheten vid tillsynsmyndigheterna för allmännyttiga tjänster infördes genom lag nr 481/1995 av den 14 november 1995. Lagen ändrades år 2007 på så sätt att de operativa kostnaderna för tillsynsmyndigheter, såsom AGCOM, ska – i den del som inte finansieras via statsbudgeten – betalas av operatörerna inom den sektor som omfattas av respektive myndighets behörighet. Avgiftens storlek fastställs genom beslut av respektive tillsynsmyndighet, men den får enligt lag inte överstiga 2 promille av respektive operatörs omsättning. Avgiften ska betalas direkt till AGCOM.

17 AGCOM får bestämma storleken på och de närmare bestämmelserna om avgiften i rättsakter av normativ beskaffenhet, vilka måste godkännas av ordföranden för ministerrådet.

18 Andra bestämmelser infördes därefter genom 2010 års finanslag. Detta innebar för det första att den del av AGCOM:s kostnader som ska finansieras av staten minskade och för det andra att det fram till år 2012 infördes ett system för att överföra finansieringen av vissa nationella myndigheter, däribland AGCOM, till andra nationella myndigheter.

19 I detta sammanhang genomförde AGCOM en undersökning bland de operatörer som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät för att kontrollera efterlevnaden av avgiftsskyldigheterna enligt lag nr 266/2005.

20 Till följd av denna undersökning fattade AGCOM beslut som var riktade till Vodafone Omnitel NV, Fastweb, Wind Telecomunicazioni SpA, Telecom Italia SpA och Sky Italia srl. I besluten underrättades vart och ett av dessa bolag om att de under åren 2006–2010 hade underlåtit att betala en del av avgifterna för att finansiera AGCOM:s operativa kostnader och de anmodades att betala de utestående beloppen inom 30 dagar. Nämnda bolag väckte talan om ogiltigförklaring av besluten vid den hänskjutande domstolen, Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (nedan kallad Tribunale

amministrativo). Enligt besluten om hänskjutande bestrider sökandebolagen betalningsskyldighet med hänvisning till att avgiften omfattar poster som inte är direkt knutna till AGCOM:s kostnader för förhandsreglering av marknaden, det vill säga beviljande av auktorisation.

21 I besluten om hänskjutande har Tribunale amministrativo gjort en analys av artikel 12 i auktorisationsdirektivet och av skäl 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/140/EG av den 25 november 2009 om ändring av direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, direktiv 2002/19/EG om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter och direktiv 2002/20/EG (EUT L 337, s. 37) och därvid anfört följande. Den i målen aktuella nationella lagstiftningen föreskriver att den del av AGCOM:s kostnader som inte finansieras av staten ska finansieras genom en avgift som åläggs privata operatörer inom den reglerade sektorn, varvid avgiften ska beräknas på grundval av intäkter från försäljning och tillhandahållande av tjänster, vilket gör det möjligt att anpassa avgiftens storlek efter de enskilda operatörernas ekonomiska förmåga. Det följer emellertid av unionsrätten att de administrativa avgifter som tas ut av operatörerna enbart ska finansiera de nationella myndigheternas faktiska kostnader, men inte för vilken verksamhet som helst, utan för verksamhet avseende förhandsreglering av marknaden, vilken består i att bevilja auktorisation. Det förefaller således som om de avgifter som AGCOM tar ut endast får avse myndighetens kostnader för förhandsreglering av marknaden.

22 Vid sådant förhållande har Tribunale amministrativo beslutat att vilandeförklara målen och att till domstolen ställa följande fråga, som har samma lydelse i målen C-228/12–C-232/12 och C-254/12–C-258/12:

”Ska de gemenskapsrättsliga bestämmelser som gäller för den aktuella sektorn, särskilt bestämmelserna i [auktorisationsdirektivet], tolkas på så sätt att de utgör hinder för de nationella bestämmelser som det redogörs för i denna begäran om förhandsavgörande, i synnerhet lag nr 266/2005, även med beaktande av det sätt på vilket bestämmelserna tillämpas i praktiken i myndighetsföreskrifter?”

23 Domstolens ordförande beslutade den 15 juni 2012 att förena målen C-228/12–C-232/12 och C-254/12–C-258/12 vad gäller det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

Begäran om inledande av den muntliga delen av förfarandet

24 Genom skrivelse som gavs in till domstolens kansli den 8 mars 2013 begärde Fastweb att den muntliga delen av förfarandet skulle inledas. Bolaget gjorde till stöd för begäran gällande att en ny omständighet hade tillkommit som kunde ha ett avgörande inflytande på målets utgång. Fastweb anförde att AGCOM den 29 november 2012 – det vill säga efter det att den skriftliga delen av förfarandet i de nu aktuella målen hade avslutats – hade offentliggjort ett meddelande till den italienska regeringen där myndigheten uppmanade regeringen att inte förlänga lagstiftningen om systemet för finansiering av AGCOM på grund av att den inte var förenlig med unionsrätten.

25 Det ska i det avseendet påpekas att i enlighet med artikel 76.2 i rättegångsreglerna har domstolen, på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten, beslutat att inte hålla någon muntlig förhandling i de nu aktuella målen, eftersom den anser att den – mot bakgrund av de inlagor och yttranden som gavs in under den skriftliga delen av förfarandet – har tillräckligt underlag för att avgöra målen.

26 Det ska vidare erinras om att enligt artikel 83 i rättegångsreglerna får domstolen, efter att ha hört generaladvokaten, när som helst, genom särskilt uppsatt beslut, besluta att den muntliga delen av förfarandet ska inledas eller återupptas, bland annat om domstolen anser att den inte har tillräcklig

kännedom om omständigheterna i målet, eller om en part, efter det att den muntliga delen har förklarats avslutad, har lagt fram en ny omständighet som kan ha ett avgörande inflytande på målets utgång.

27 I förevarande fall finner domstolen att den har tillräckligt underlag för att besvara den fråga som Tribunale amministrativo har ställt och att den nya omständighet som har lagts fram av Fastweb inte kan anses ha ett avgörande inflytande på målens utgång.

28 Fastwebs begäran om inledande av den muntliga delen av förfarandet ska följaktligen avslås.

Prövning av tolkningsfrågan

Huruvida respektive begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning

29 Den italienska regeringen anser att det är tveksamt huruvida respektive begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning. Den har därvid anfört att besluten om hänskjutande inte innehåller en tillräckligt klar redogörelse för sakförhållandena i de nationella målen eller för den i målen tillämpliga italienska lagstiftningen.

30 Domstolen erinrar i det avseendet om att det enligt fast rättspraxis krävs att den nationella domstolen klargör den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, eller att den åtminstone förklarar de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa frågor, eftersom det är nödvändigt att komma fram till en tolkning av unionsrätten som är användbar för den nationella domstolen (dom av den 17 februari 2005 i mål C-134/03, Viacom Outdoor, REG 2005, s. I-1167, punkt 22, av den 14 december 2006 i mål C-217/05, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, REG 2006, s. I-11987, punkt 26, och av den 17 juli 2008 i mål C-94/07, Raccanelli, REG 2008, s. I-5939, punkt 24).

31 Dessutom ska de uppgifter som lämnas och de frågor som ställs i begäran om förhandsavgörande inte bara göra det möjligt för domstolen att lämna användbara svar, utan de ska också ge såväl medlemsstaternas regeringar som andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 23 i stadgan för Europeiska unionens domstol (beslut av den 2 mars 1999 i mål C-422/98, Colonia Versicherung m.fl., REG 1999, s. I-1279, punkt 5, samt dom av den 8 november 2007 i mål C-20/05, Schwibbert, REG 2007, s. I-9447, punkt 21, och domen i det ovannämnda målet Raccanelli, punkt 25).

32 I förevarande fall kan det konstateras att även om redogörelsen i besluten om hänskjutande för bakgrunden till de nationella målen och beskrivningen av tillämplig nationell rätt är kortfattad, har dessa uppgifter gjort det möjligt för parterna i nämnda mål och medlemsstaternas regeringar att yttra sig över tolkningsfrågan. Detta visas av de skriftliga yttranden som har getts in till domstolen av parterna i de nationella målen och av den italienska, den belgiska, den nederländska och den portugisiska regeringen, samt av Europeiska kommissionen. Mot bakgrund av besluten om hänskjutande har domstolen tillräckliga uppgifter om de faktiska och rättsliga omständigheterna för att kunna tolka de aktuella unionsrättsliga bestämmelserna och lämna ett användbart svar på den fråga som Tribunale amministrativo har ställt.

33 Vid sådana förhållanden finner domstolen att respektive begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

34 Tribunale amministrativo har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida unionsrätten ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en sådan lagstiftning i en medlemsstat som den som är i fråga i de nationella målen, som innebär att företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät är skyldiga att betala en avgift som ska täcka den nationella regleringsmyndighetens samtliga icke statligt finansierade kostnader och vars storlek bestäms utifrån nämnda företags intäkter.

35 Domstolen erinrar om att auktorisationsdirektivet inte endast innehåller bestämmelser om förfarandena för att bevilja allmän auktorisation eller nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer samt gällande deras innehåll, utan även bestämmelser om vilken typ av avgifter som medlemsstaterna kan ta ut av företag inom sektorn för elektroniska kommunikationstjänster i samband med dessa förfaranden samt avgifternas storlek (se, analogt, dom av den 18 september 2003 i de förenade målen C-292/01 och C-293/01, Albacom och Infostrada, REG 2003, s. I-9449, punkterna 35 och 36, av den 21 juli 2011 i mål C-284/10, Telefónica de España, REU 2011, s. I-6991, punkt 18, och av den 27 juni 2013 i mål C-71/12, Vodafone Malta och Mobisle Communications, punkt 20).

36 Den rättsliga reglering som inrättats genom auktorisationsdirektivet och som garanterar frihet att tillhandahålla elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster skulle sakna ändamålsenlig verkan om det stod medlemsstaterna fritt att bestämma vilka avgifter som företagen inom sektorn ska betala (se, analogt, domarna i de ovannämnda målen Albacom och Infostrada, punkt 38, och Telefónica de España, punkt 19).

37 Artikel 12 i auktorisationsdirektivet reglerar administrativa avgifter som tas ut av företag som tillhandahåller ett nät eller en tjänst för att finansiera den nationella regleringsmyndighetens arbete med att administrera auktorisationssystemet och bevilja nyttjanderätter. Denna artikel har inte ändrats genom direktiv 2009/140, som nämns i begäran av förhandsavgörande.

38 Det följer av artikel 12.1 a i auktorisationsdirektivet att medlemsstaterna endast får ålägga företag som tillhandahåller ett nät eller en tjänst i enlighet med allmän auktorisation eller som har beviljats nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer administrativa avgifter som sammanlagt täcker de administrativa kostnader som uppkommer för förvaltning, kontroll och genomförande av systemet med den allmänna auktorisationen, samt för nyttjanderätter och för de särskilda skyldigheter som avses i artikel 6.2, som får inbegripa kostnader för internationellt samarbete, harmonisering och standardisering, marknadsanalys, övervakning av efterlevnaden och annan kontroll av marknaden samt lagstiftningsarbete som inbegriper utarbetande och genomförande av sekundärrätt och förvaltningsbeslut, till exempel beslut om tillträde och samtrafik.

39 Avgifterna får endast finansiera kostnader som avser sådan verksamhet som nämns i föregående punkt och får således inte omfatta kostnader för att utföra andra uppgifter (se, analogt, dom av den 19 september 2006 i de förenade målen C-392/04 och C-422/04, i-21 Germany och Arcor, REG 2006, s. I-8559, punkterna 29, 32, 34 och 35, och domen i det ovannämnda målet Telefónica de España, punkt 23).

40 Som Tribunale amministrativo har påpekat är de avgifter som tas ut med stöd av artikel 12 i auktorisationsdirektivet således inte avsedda att finansiera vilka som helst av den nationella regleringsmyndighetens administrativa kostnader.

41 Vidare anges i auktorisationsdirektivet varken hur storleken på de administrativa avgifter som får tas ut med stöd av artikel 12 i direktivet ska bestämmas eller hur uppbörden av avgifterna ska gå till. Det följer emellertid av artikel 12.2 i direktivet, jämförd med skäl 30 i detsamma, att avgifterna ska omfatta de faktiska administrativa kostnaderna för sådan verksamhet som nämnts ovan i punkt 38 och vara i balans med dessa kostnader. Medlemsstaternas sammanlagda intäkter från den aktuella avgiften

får således inte överstiga de sammanlagda kostnaderna för nämnda verksamhet (se, analogt, domen i det ovannämnda målet Telefónica de España, punkt 27). Vidare är medlemsstaterna enligt artikel 12.1 b i auktorisationsdirektivet skyldiga att ålägga företagen de administrativa avgifterna på ett objektivt, öppet redovisat och proportionellt sätt.

42 Medlemsstaterna får följaktligen ålägga företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät en avgift i syfte att finansiera den nationella regleringsmyndighetens verksamhet. Detta gäller dock under förutsättning att avgiften enbart är avsedd att finansiera kostnader för sådan verksamhet som anges i artikel 12.1 a i auktorisationsdirektivet, att de sammanlagda intäkterna från avgiften inte överstiger de sammanlagda kostnaderna för nämnda verksamhet och att avgiften åläggs företagen på ett objektivt, öppet redovisat och proportionellt sätt. Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida dessa villkor är uppfyllda.

43 Av det ovan anförda följer att tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 12 i auktorisationsdirektivet ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för en sådan lagstiftning i en medlemsstat som den som är i fråga i de nationella målen, som innebär att företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät är skyldiga att betala en avgift som ska täcka den nationella regleringsmyndighetens samtliga icke statligt finansierade kostnader och vars storlek bestäms utifrån nämnda företags intäkter. Detta gäller dock under förutsättning att avgiften enbart är avsedd att finansiera kostnader för sådan verksamhet som anges i artikel 12.1 a i direktivet, att de sammanlagda intäkterna från avgiften inte överstiger de sammanlagda kostnaderna för nämnda verksamhet och att avgiften åläggs företagen på ett objektivt, öppet redovisat och proportionellt sätt. Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida dessa villkor är uppfyllda.

Rättegångskostnader

44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

Artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv) ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för en sådan lagstiftning i en medlemsstat som den som är i fråga i de nationella målen, som innebär att företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät är skyldiga att betala en avgift som ska täcka den nationella regleringsmyndighetens samtliga icke statligt finansierade kostnader och vars storlek bestäms utifrån nämnda företags intäkter. Detta gäller dock under förutsättning att avgiften enbart är avsedd att finansiera kostnader för sådan verksamhet som anges i artikel 12.1 a i direktivet, att de sammanlagda intäkterna från avgiften inte överstiger de sammanlagda kostnaderna för nämnda verksamhet och att avgiften åläggs företagen på ett objektivt, öppet redovisat och proportionellt sätt. Det ankommer på den nationella domstolen att pröva huruvida dessa villkor är uppfyllda.

Underskrifter